

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119259034
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:6119259034.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: C. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. X, XXX XX C., o zaplatenie 3.906,44 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 8Csp/92/2019 -174, zo dňa 11.09.2020, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Stranám sporu n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. nepriznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 497 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka; § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch; § 39, § 53 ods. 9, § 524 ods. 1, 2, § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“); § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Skonštatoval, že dňa 23.06.2015 uzavrela žalovaná s právnym predchodcom žalobcu zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo výške 5.000,- Eur. Podľa bodu 2 zmluvy mala žalovaná splatiť úver v 108 mesačných splátkach po 109,- Eur (mesačná anuitná splátka 104,- Eur a náklady spojené s poistením vo výške 5,- Eur) vždy k 25. dňu v mesiaci počnúc dňom 25.07.2015 a končiac dňom 25.06.2024. Celková výška nákladov (t.j. celková čiastka úveru podľa zmluvy) bola v zmluve uvedená vo výške 10.998,52 Eur, ročná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 20,90 % ročne, odplata vo výške 22,10 %, najvyššia prípustná výška odplaty 23,06 %, ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) bola uvedená vo výške 23,10 % ročne a priemerná RPMN vo výške 11,53 % ročne. Podľa zmluvy si žalovaná zvolila základný súbor poistenia. Žalovaná podľa Aktuálneho stavu úveru uhradila od 25.07.2015 do 16.02.2016 celkovo 5 splátok po 109,- Eur (čiastočne aj s malým omeškaním) a ďalej sumy 0,52 Eur, 14,48 Eur, 104,- Eur, 15,- Eur, 104,- Eur a 0,56 Eur, t.j. celkom 783,56 Eur, z ktorých suma 55,56 Eur bola započítaná na poplatky, suma 650,06 Eur na úroky a suma 77,94 Eur na istinu. Vzhľadom na omeškanie žalovanej právny predchodca žalobcu vyhotovil dňa 30.05.2016 výzvu na splatenie dlžnej časti úveru, ktorá bola odoslaná na adresu žalovanej dňa 30.05.2016. Touto výzvou právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že podstatne porušila úverovú zmluvu, vyzval ju na úhradu dovtedy dlžných splátok úveru a upozornil ju na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti

úveru. Žalovaná aj napriek výzve neuhradila žiadnu splátku, preto výzvou zo dňa 23.06.2016 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanej, že ku dňu 23.06.2016 sa jej úverová pohľadávka stáva predčasne splatnou. Žalovaná bola zároveň vyzvaná na jej úhradu do 10 dní od jej doručenia. Žalovaná si výzvu prevzala dňa 27.06.2016. Následne od 22.08.2016 do 21.02.2019 uhradila žalovaná 31 splátok po 10,- Eur, a to každý mesiac jednu splátku. Dňa 06.05.2019 bola uzavretá medzi pôvodným a súčasným žalobcom zmluva o postúpení pohľadávok, predmetom ktorej bola aj pohľadávka uplatnená v tomto konaní.

4. Súd prvej inštancie preskúmal okolností uzavretia úverovej zmluvy, jej náležitostí a povahy zmluvných strán. Zistil, že právny predchodca žalobcu vystupoval pri uzatvorení zmluvy v rámci svojej podnikateľskej činnosti, kým žalovaná vystupovala ako fyzická osoba uspokojujúca svoje potreby, teda ako spotrebiteľ). Dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovanou zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa v tom čase platného zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Uvedené skutočnosti ani nikto nenamietal a tieto boli nesporné.

5. Vo vzťahu k aktívnej legitimácii žalobcu je v danom prípade dôležité prihliadať na to, či boli splnené podmienky na postúpenie práv zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere upravené v cit. § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. Tento zákon upravuje podmienky poskytovania určitého druhu úverov (konkrétne spotrebiteľských úverov). Jednou z podmienok v tomto ustanovení na postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru je, že postupovaná pohľadávka je splatná v celom rozsahu, teda že je buď po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, t.j. nastala splatnosť už aj poslednej splátky alebo ide o pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, t.j. pri ktorej bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru. Z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je zrejmé, že konečná splatnosť úveru mala nastať až poslednou splátkou splatnou dňa 25.06.2024, teda splatnou v celom rozsahu mohla byť v čase postúpenia pohľadávky iba z dôvodu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti spotrebiteľskej zmluvy sú upravené v cit. § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ pred zosplatnením úveru vyžaduje výzvu veriteľa adresovanú a doručovanú dlžníkovi s upozornením na aktuálny dlh a možnosť požadovať zaplatenie celého zvyšku dlhu naraz z dôvodu neplnenia si povinností dlžníka. Ustanovenie § 565 OZ zase stanovuje, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. V danom prípade teda prichádza do úvahy iba možnosť, že si zmluvné strany dohodli možnosť veriteľa žiadať celý dlh predčasne naraz. Takúto dohodu medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou súd prvej inštancie nemal preukázanú. Zo zmluvy o úvere takáto dohoda nevyplýva. V čl. 4.6 zmluvy o úvere je síce uvedené, akými listinami sa riadia vzťahy neupravené zmluvou, avšak z tohto, ani z iného ustanovenia zmluvy nevyplýva, že by tieto listiny boli odovzdané žalovanej a že by na znak súhlasu boli podpísané. Nielen z úradnej činnosti súdu prvej inštancie bolo známe, že vyhlásenie o oboznámení sa s VOP, OP a ďalšími listinami slúži predovšetkým záujmom veriteľa, pretože oboznámenie sa s niekoľko desiatok stranovými VOP či OP pri podpise zmluvy je prakticky nereálne. Uviedol, že ak malo ísť o dohodu dvoch zmluvných strán (v danom prípade o možnosti veriteľa žiadať predčasnú splatnosť úveru), ktorá vyžaduje súhlasný prejav oboch strán, bolo potrebné vyžadovať, aby takáto dohoda bola podpísaná spotrebiteľom na znak súhlasu. Ak takáto dohoda mala byť obsiahnutá v inej listine (v danom prípade podľa tvrdenia žalobcu v OP), bolo potom potrebné vyžadovať, aby aj takáto iná listina bola na znak súhlasu podpísaná.

6. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že dohoda medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou o možnosti žiadať predčasné splatenie úveru nebola platne uzavretá. Za tohto stavu aj vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru súd prvej inštancie nepovažoval za platné, keďže bolo vykonané v rozpore so zákonom (konkrétne s § 565 OZ). Na uvedenom závere nemenila ani skutočnosť, že právny predchodca žalobcu splnil podmienky na predčasné zosplatnenie úveru v zmysle § 53 ods. 9 OZ, keďže na ich splnenie možno prihliadať len v spojení s dohodou podľa § 565 OZ. Ak úver nebol platne zosplatnený, v čase postúpenia pohľadávky nebola ešte celá pohľadávka splatná, preto postúpenie pohľadávky bolo vykonané v rozpore s cit. § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., ktorý výslovne zakazuje postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru, ak nie sú splnené podmienky upravené v tomto ustanovení. Po zohľadnení vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby.

7. Keďže v konaní nebolo preukázané, že žalobca platne nadobudol pohľadávku uplatnenú v tomto konaní od jeho právneho predchodcu, súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

8. Výrok o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie odôvodnil v súlade s ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaná ako strana, ktorá mala vo veci plný úspech, by mala nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100%. Žalovaná si však žiadne trovy neuplatnila a ani zo spisu nevyplýva, že by jej nejaké trovy vznikli, preto súd prvej inštancie žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

9. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote, v celom rozsahu, odvolanie žalobca. Svoje odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Žalobca poukázal na ust. Čl. 16 ods. 1 CSP, § 52 ods. 2 OZ, § 524 ods. 1 OZ, § 565 OZ, § 273 ods. 1 OZ a § 506 OZ. Žalobca poukázal na skutočnosť, že Obchodné podmienky (ďalej len „OP“) boli neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná mala pri podpise Zmluvy možnosť sa s ich obsahom oboznámiť a v prípade, že z ich ustanoveniami nesúhlasila, Zmluvu vôbec nepodpísať. Žalobca sa nestotožnil s tvrdením, že uvedený právny vzťah treba posudzovať podľa ust. § 52 ods. 2 OZ a preto nemožno časť obsahu Zmluvy určiť odkazom na OP, nakoľko tento inštitút je upravený výlučne v ustanoveniach obchodného práva. Ustanovenie § 52 ods. 2 OZ stanovuje povinnosť v prípade konfliktu právnych predpisov prednostne použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, avšak v žiadnom prípade nesubsumuje úpravu spotrebiteľských zmlúv výlučne pod Občiansky zákonník. Nakoľko možnosť úpravy časti obsahu zmluvy je upravená v Obchodnom zákonníku, použijú sa ustanovenia Obchodného zákonníka. Podotkol, že žiadna norma spotrebiteľského práva Slovenskej republiky alebo Európskej únie nevyžaduje, aby spotrebiteľská zmluva bola vyhotovená ako jediný dokument, resp. aby každá časť takého dokumentu bola osobitne podpísaná. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Home Credit C-42/15. Na základe uvedeného žalobca zastával názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo nielen predloženými listinnými dôkazmi, ale aj vykonanými skutkovými tvrdeniami preukázané, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky, napriek písomnej výzve postupcu, v omeškaní. Právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, čím mu zároveň vznikol voči žalovanej nárok domáhať sa poskytnutých finančných prostriedkov. Na základe citovaných zákonných ustanovení ako aj zmluvných dojednaní sa žalobca nestotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku. V predmetnom konaní bolo nesporne preukázané, že žalobca (resp. postupca) a žalovaná sa dohodli na možnosti zosplatnenia tak, ako to predpokladá ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Predmetná dohoda je v zmysle Zmluvy platná a účinná, nakoľko žalovaná svojím podpisom potvrdila, že si Zmluvu prečítala, jej obsahu porozumela a preukázateľne s citovaným znením OP súhlasila. Poukázal na skutočnosť, že skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP, bolo ich podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, že žalobca a žalovaná si predmetný postup dohodli a žalovaná s predmetným postupom súhlasila. Postup podľa § 295 CSP sa žiadnym spôsobom nemôže vzťahovať na prejednávanú vec, nakoľko v zmysle odbornej literatúry ako aj rozsiahlej judikatúry Súdneho dvora Európskej Únie toto ustanovenie oprávňuje súdy na skúmanie nekalých obchodných praktík dodávateľov ex offio, teda aj v prípade, že to spotrebiteľka vzhľadom na svoje postavenie v spore nenavrhol. Práve naopak, povinnosť skutkových tvrdení (vrátane popretia skutkových tvrdení) spotrebiteľa nemožno takýmto spôsobom nahrádzať ingerenciou štátnej moci, nakoľko takýto výklad by viedol k absurdnej situácii, kedy by spotrebiteľka v postavení žalobcu ani nemusela v žalobe uvádzať, čoho sa domáha a v postavení žalovanej sa ani nemusí zúčastňovať na konaní, nakoľko všetky formy procesnej obrany by v jeho mene vykonával súd alebo iný orgán ex offio. Uvedený postup je v príkrom rozpore s požiadavkou na nezávislý a nestranný súd, nakoľko žalobca ako procesná strana de facto nesúperí so žalovanou ako s protistranou, ale so samotným súdom. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ust. § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe, resp. v zmysle ust. § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce

v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuly a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 09.12.2021 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať, nemusí byť pritom daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS/78/05). Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam poukazuje na ust. § 387 ods. 2 CSP.

14. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia a k odvolacím námietkam uvádza odvolací súd nasledovné.

15. K odvolacej námietke, že skutkové tvrdenia žalobcu neboli protistranou popreté a v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinným, prípadne inými dôkazmi, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v prvom rade správne pristúpil k vyhodnocovaniu toho, či aktívna hmotnoprávna legitímácia svedčí samotnému žalobcovi. Bez akýchkoľvek pochybností a právnych polemík je zrejmé, že aktívna vecná legitímácia patrí medzi základné procesné podmienky. Posudzovanie aktívnej vecnej legitímácie nesúvisí s ust. § 151 ods. 1 CSP ohľadne skutkových tvrdení strany, ktoré má protistrana výslovne poprieť, resp. súd považovať za sporné, či nesporné. V danej veci je potrebné zohľadniť jednu zo základných zásad Civilného sporového konania, a to materiálny korektív prejednávacej zásady. V rámci materiálnych korektívov prejednávacej zásady, jedným z podstatných je aj ust. § 185 ods. 2 a 3 CSP. V zmysle ust. § 185 ods. 3 tento jednoznačne stanovuje, že súd aj bez návrhu môže vykonať dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky. V danom prípade sa jednoznačne jedná o procesnú podmienku a súd prvej inštancie bol plne oprávnený v zmysle citovaného materiálneho korektívu pristúpiť k preskúmaniu základnej procesnej podmienky, akou je aktívna vecná legitímácia a túto následne aj vyhodnotiť a urobiť z nej právne závery. Skutočnosť, či protistrana, žalovaná, danú skutočnosť popierala alebo nepopierala v kontradiktórnom spore, hrá úlohu minimálnu, resp. úlohu zohrávať nemusí, keďže súd môže aj bez návrhu pristúpiť k preskúmaniu jednotlivých procesných podmienok. Je úlohou samotného žalobcu, aby preukázal, že je oprávnený podať takú žalobu, ktorá spĺňa všetky predpoklady v rámci podmienok konania na to, aby takáto žaloba mohla byť podaná a aby mu zároveň teoreticky v konaní zaručovala úspešnosť. Nie je v tomto prípade žiadnou povinnosťou žalovanej brániť sa voči žalobe, ktorá nespĺňa základné predpoklady pre svoj úspech v zmysle nenaplnenia procesných podmienok a touto skutočnosťou je povinná sa súd prvej inštancie zaoberať bez ohľadu na aktivitu druhej sporovej strany. Je totiž v kontradiktórnom spore s materiálnymi korektívami (akým je aj civilné sporové konanie) neprípustné, aby súdy priznávali akékoľvek uplatnené nároky žalobcov len na základe toho, že protistrana sa procesne nebráni, resp. takto uplatnené nároky nenamieta. Súd prvej inštancie tak nenarušil kontradiktórnosť sporu.

16. K druhej odvolacej námietke žalobcu, že obchodné podmienky sú v európskom právnom prostredí, vrátane Slovenskej republiky, štandardnou a všeobecne akceptovateľnou súčasťou zmlúv a dojednanie časti obsahu zmluvy v obchodných podmienkach nevylučuje ani vnútroštátne či únijské právne predpisy, týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, odvolací súd uvádza, že je zrejmé, že v danom prípade boli zmluvné

podmienky dodávateľom vopred pripravené a nebolo možné zo stany spotrebiteľa meniť ich obsah. Uvedené je dôvodom k tomu, aby súdnej kontrole boli podrobené aj zmluvné dojednania majúce charakter podmienok spôsobujúcich značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Pritom by nemali byť žiadne pochybnosti o tom, že spotrebiteľ je slabšou zmluvnou stranou či už z dôvodu neinformovanosti alebo vyjednávacej pozície pri pokuse dosiahnuť zmenu už vopred naformulovanej zmluvy. Pokiaľ ide o samotné všeobecné obchodné podmienky a ich jednotlivé dojednania, odvolací súd je toho názoru, že zakotvenie tak podstatnej zmluvnej podmienky, akým je zosplatnenie pohľadávky a zároveň existencia finančných nárokov dodávateľa do textu všeobecných obchodných podmienok, o aký prípad ide v prejednávanej veci, je nekalou obchodnou praktickou už len z dôvodu, že tieto podmienky obsahujú rozsiahly text, pričom spotrebiteľ pri uzatváraní zmluvy reálne nemá ani najmenšiu možnosť sa s takýmito podmienkami oboznámiť a uviesť si ich dôsledky. Preto takémuto konaniu dodávateľa nemožno priznať právnu ochranu, nakoľko takýmto konaním si môže dodávateľ vymôcť aj podmienky, ktoré výrazne zhoršujú postavenie spotrebiteľa oproti dodávateľovi. Preto vychádzajúc z vyššie uvedeného, dohoda medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou o možnosti predčasného splatenia úveru nebola platne uzavretá. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že právny predchodca žalobcu splnil podmienky na predčasné zosplatnenie úveru podľa § 53 ods. 9 OZ, keďže na ich splnenie možno prihliadať len v spojení s dohodou podľa ust. § 565 OZ. Zároveň, keďže úver nebol platne zosplatnený, k postúpeniu pohľadávky došlo v čase, keď celá pohľadávka splatná ešte nebola, a preto postúpenie pohľadávky bolo vykonané v rozpore s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Odvolací súd ešte poznamenáva, že samotné všeobecné obchodné podmienky aj v tomto prípade predstavujú rozsiahly text, ktorý je pre bežného spotrebiteľa na porozumenie náročný. Ide o text pripravený dodávateľom, a to bez možnosti zmeniť jeho obsah. Z uvedeného dôvodu existuje nezanedbateľné riziko, že spotrebiteľ si nebude v čase uzatvorenia zmluvy vedomý svojich zmluvných povinností a zaviazá sa k splneniu povinností pri znalosti, ktorej by k uzavretiu zmluvy nepristúpil. Ďalej nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, že všeobecné obchodné podmienky spotrebiteľ nepodpisuje, nemožno tak preto dospieť k záveru, že o prejavení súhlasu žalovanej s ich obsahom došlo. Aj v danom prípade obchodné zmluvné podmienky tvoriace prílohu, tak ako boli žalobcom predložené, nie sú spotrebiteľom podpísané.

17. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

18. Preto odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní úspech nemal. Preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaná si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila. Žiadne trovy jej zo spisu ani nevyplývajú, preto odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania stranám sporu nepriznal.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne ((dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).